

Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
ELEANOR SHARPSTON
föredraget den 22 september 2016¹

Mål C-79/15 P

Europeiska unionens råd mot

Hamas

”Överklagande - Restriktiva åtgärder i syfte att bekämpa terrorism - Beslut om att låta personer, grupper och enheter kvarstå i den förteckning som avses i artikel 2.3 i förordning (EG) nr 2580/2001 - Gemensam ståndpunkt 2001/931/Gusp - Artikel 1.4 och 1.6 - Förfarande - Innebörden av begreppet ’behörig myndighet’ - Värdet av allmänt tillgängliga uppgifter - Rätten till försvar - Motiveringsskyldighet”

1. Europeiska unionens råd har överklagat tribunalens dom i mål T-400/10² (nedan kallad den överklagade domen) som ogiltigförklarade en rad beslut och genomförandeåtgärder som antagits av rådet i syfte att bekämpa terrorism genom att låta Hamas (inklusive Hamas-Izz al-Din al-Qassem) kvarstå i förteckningen över personer, grupper och enheter till vilka eller till vars förmån det är förbjudet att tillhandahålla finansiella tjänster. Tribunalen ogiltigförklarade dessa beslut och åtgärder bland annat på grund av att de var otillräckligt motiverade och på grund av de skäl som rådet anfört för att behålla Hamas (inklusive Hamas-Izz al-Din al-Qassem) i den förteckningen.

2. Rådet har gjort gällande att tribunalen i den överklagade domen gjorde sig skyldigt till felaktig rättstillämpning genom att

- felaktigt bedöma rådets användning av allmänt tillgänglig information vid den regelbundna översynen av de antagna åtgärderna,
- inte slå fast att beslutet som meddelats av behöriga myndigheter i Amerikas förenta stater (USA) utgjorde tillräcklig grund för att föra in Hamas i förteckningen över personer, grupper och enheter till vilka eller till vars förmån det är förbjudet att tillhandahålla finansiella tjänster, och
- inte slå fast att det beslut som meddelats av behöriga myndigheter i Förenade kungariket utgjorde tillräcklig grund för att föra in Hamas i förteckningen över personer, grupper och enheter till vilka eller till vars förmån det är förbjudet att tillhandahålla finansiella tjänster.

¹ Originalspråk: engelska.

² Dom av den 17 december 2014, Hamas mot rådet (T-400/10, EU:T:2014:1095).

Rättslig bakgrund

3. Den allmänna rättsliga bakgrund som angetts i punkterna 3–12 i mitt förslag till avgörande i mål C-599/14 P, rådet mot LTTE, föredraget samma dag som mitt förslag till avgörande i förevarande mål har samma relevans i förevarande mål. Jag avser inte att upprepa den här.

4. Rådet förde först in "Hamas-Izz al-Din al-Qassem (Hamas terroristgren)" i respektive förteckning i bilagorna till gemensam ståndpunkt 2001/931/Gusp³ och till rådets beslut 2001/927/EG⁴. Den gruppen kvarstår i förteckningen. Sedan den 12 september 2003 står gruppen upptagen under namnet "Hamas (inklusive Hamas-Izz al-Din al-Qassem)". Vid den tidpunkt då gruppen ("Hamas' inklusive 'Hamas-Izz al-Din al-Qassem'") väckte talan vid tribunalen fick den kvarstå i den förteckningen till följd av rådets beslut 2010/386/Gusp⁵ och rådets genomförandeförordning (EU) nr 610/2010⁶ (nedan kallade rådets rättsakter från juli 2010).

5. Den 13 juli 2010 offentliggjorde rådet ett meddelande (nedan kallat meddelandet från juli 2010) till personer, grupper och enheter i den förteckning som anges i artikel 2.3 i rådets förordning (EG) nr 2580/2001⁷ (nedan kallad artikel 2.3-förteckningen)⁸. I meddelandet från juli 2010 informerade rådet de personer, grupper och enheter som förtecknats i förordning (EU) nr 610/2010 om att det ansåg att skälen för att behålla dem i den förteckningen fortfarande ägde giltighet och att det därför beslutat att låta dem kvarstå i förteckningen. Rådet nämnde vidare att de berörda personerna, grupperna och enheterna kunde ansöka om att erhålla rådets motivering till att behålla dem i förteckningen (såvida inte motiveringen redan delgetts dem). Det informerade dem också om att de hade rätt att när som helst till rådet inkomma med en ansökan, tillsammans med styrkande handlingar, om omprövning av beslutet att föra upp dem och låta dem kvarstå i artikel 2.3-förteckningen.

6. Hamas har därefter behållits i artikel 2.3-förteckningen genom följande rättsakter:

- Rådets beslut 2011/70/Gusp⁹ och rådets genomförandeförordning (EU) nr 83/2011¹⁰ (nedan kallade rådets rättsakter från januari 2011) tillsammans med ett meddelande som offentliggjordes den 2 februari 2011¹¹ (nedan kallat meddelandet från februari 2011). Rådet skickade sin motivering för beslutet att behålla Hamas i förteckningen till Hamas genom skrivelse av den 2 februari 2011, om vilken Hamas underrättades den 7 februari 2011 (nedan kallad skrivelsen från den 2 februari 2011).

3 Rådets gemensamma ståndpunkt 2001/931/Gusp av den 27 december 2001 om tillämpning av särskilda åtgärder i syfte att bekämpa terrorism (EGT L 344, 2001, s. 93), i ändrad lydelse.

4 Rådets beslut 2001/927/EG av den 27 december 2001 om upprättande av den förteckning som avses i artikel 2.3 i rådets förordning (EG) nr 2580/2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism (EGT L 344, 2001, s. 83).

5 Rådets beslut 2010/386/Gusp av den 12 juli 2010 om uppdatering av förteckningen över personer, grupper och enheter som omfattas av artiklarna 2, 3 och 4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 (EUT L 178, 2010, s. 28).

6 Rådets genomförandeförordning (EU) nr 610/2010 av den 12 juli 2010 om genomförande av artikel 2.3 i förordning (EG) nr 2580/2001 och om upphävande av genomförandeförordning (EU) nr 1285/2009 (EUT L 178, 2010, s. 1). Tolkningen och giltigheten av denna förordning är föremål för prövning även i mål C-158/14, A m.fl., i vilket jag kommer att avge mitt förslag till avgörande den 29 september 2016.

7 Rådets förordning (EG) nr 2580/2001 av den 27 december 2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism (EGT L 344, 2001, s. 70), i dess senaste lydelse.

8 EUT C 188, 2010, s. 13.

9 Rådets beslut 2011/70/Gusp av den 31 januari 2011 om uppdatering av förteckningen över personer, grupper och enheter som omfattas av artiklarna 2, 3 och 4 i gemensam ståndpunkt 2001/931/Gusp (EUT L 28, 2011, s. 57).

10 Rådets genomförandeförordning (EU) nr 83/2011 av den 31 januari 2011 om genomförande av artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 och om upphävande av genomförandeförordning nr 610/2010 (EUT L 28, 2011, s. 14).

11 Meddelande till personer, grupper och enheter på den förteckning som anges i artikel 2.3 i rådets förordning nr 2580/2001 (EUT C 33, 2011, s. 14).

- Rådets beslut 2011/430/Gusp¹² och rådets genomförandeförordning (EU) nr 687/2011¹³ (nedan kallade rådets rättsakter från juli 2011) tillsammans med ett meddelande som offentliggjordes den 19 juli 2011¹⁴ (nedan kallat meddelandet från juli 2011) och motiveringen som skickats av rådet i skrivelse av den 19 juli 2011.
- Rådets beslut 2011/872/Gusp¹⁵ och rådets genomförandeförordning (EU) nr 1375/2011¹⁶ (nedan kallade rådets rättsakter från december 2011) tillsammans med ett meddelande som offentliggjorts den 23 december 2011¹⁷ (nedan kallat meddelandet från december 2011).
- Rådets beslut 2012/333/Gusp¹⁸ och rådets genomförandeförordning (EU) nr 542/2012¹⁹ (nedan kallade rådets rättsakter från juni 2012) tillsammans med ett meddelande som offentligtgjorts den 26 juni 2012²⁰ (nedan kallat meddelandet från juni 2012).
- Rådets beslut 2012/765/Gusp²¹ och rådets genomförandeförordning (EU) nr 1169/2012²² (nedan kallade rådets rättsakter från december 2012) tillsammans med meddelandet som offentliggjordes den 11 december 2012²³ (nedan kallat meddelandet från december 2012).
- Rådets beslut 2013/395/Gusp²⁴ och rådets genomförandeförordning (EU) nr 714/2013²⁵ (nedan kallade rådets rättsakter från juli 2013).
- Rådets beslut 2014/72/Gusp²⁶ och rådets genomförandeförordning (EU) nr 125/2014²⁷ (nedan kallade rådets rättsakter från februari 2014).

12 Rådets beslut 2011/430/Gusp av den 18 juli 2011 om uppdatering av förteckningen över personer, grupper och enheter som omfattas av artiklarna 2, 3 och 4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 (EUT L 188, 2011, s. 47).

13 Rådets genomförandeförordning (EU) nr 687/2011 av den 18 juli 2011 om genomförande av artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 och om upphävande av genomförandeförordningarna nr 610/2010 och nr 83/2011 (EUT L 188, 2011, s. 2).

14 Meddelande till personer, grupper och enheter på den förteckning som anges i artikel 2.3 i rådets förordning nr 2580/2001 (EUT C 212, 2011, s. 20).

15 Rådets beslut 2011/872/Gusp av den 22 december 2011 om uppdatering av förteckningen över personer, grupper och enheter som omfattas av artiklarna 2, 3 och 4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 och om upphävande av beslut 2011/430 (EUT L 343, 2011, s. 54).

16 Rådets genomförandeförordning (EU) nr 1375/2011 av den 22 december 2011 om genomförande av artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 och om upphävande av genomförandeförordning nr 687/2011 (EUT L 343, 2011, s. 10).

17 Meddelande till personer, grupper och enheter på den förteckning som anges i artikel 2.3 i rådets förordning nr 2580/2001 (EUT C 377, 2011, s.17).

18 Rådets beslut 2012/333/Gusp av den 25 juni 2012 om uppdatering av förteckningen över personer, grupper och enheter som omfattas av artiklarna 2, 3 och 4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 och om upphävande av beslut 2011/872 (EUT L 165, 2012, s. 72).

19 Rådets genomförandeförordning (EU) nr 542/2012 av den 25 juni 2012 om genomförande av artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 och om upphävande av genomförandeförordning nr 1375/2011 (EUT L 165, 2012, s. 12).

20 Meddelande till personer, grupper och enheter på den förteckning som anges i artikel 2.3 i rådets förordning nr 2580/2001 (EUT C 186, 2012, s. 1).

21 Rådets beslut 2012/765/Gusp av den 10 december 2012 om uppdatering av förteckningen över personer, grupper och enheter som omfattas av artiklarna 2, 3 och 4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 och om upphävande av beslut 2012/333 (EUT L 337, 2012, s. 50).

22 Rådets genomförandeförordning (EU) nr 1169/2012 av den 10 december 2012 om genomförande av artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 och om upphävande av genomförandeförordning nr 542/2012 (EUT L 337, 2012, s. 2).

23 Meddelande till personer, grupper och enheter på den förteckning som anges i artikel 2.3 i rådets förordning (EG) nr 2580/2001 (EUT C 380, 2012, s. 6).

24 Rådets beslut 2013/395/Gusp av den 25 juli 2013 om uppdatering och ändring av förteckningen över personer, grupper och enheter som omfattas av artiklarna 2, 3 och 4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 och om upphävande av beslut 2012/765 (EUT L 201, 2013, s. 57).

25 Rådets genomförandeförordning (EU) nr 714/2013 av den 25 juli 2013 om genomförande av artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 och om upphävande av genomförandeförordning nr 1169/2012 (EUT L 201, 2013, s. 10).

26 Rådets beslut 2014/72/Gusp av den 10 februari 2014 om uppdatering och ändring av förteckningen över personer, grupper och enheter som omfattas av artiklarna 2, 3 och 4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 och om upphävande av beslut 2013/395 (EUT L 40, 2014, s. 56).

27 Rådets genomförandeförordning (EU) nr 125/2014 av den 10 februari 2014 om genomförande av artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 och om upphävande av genomförandeförordning nr 714/2013 (EUT L 40, 2014, s. 9).

– Rådets beslut 2014/483/Gusp²⁸ och rådets genomförandeförordning (EU) nr 790/2014²⁹ (nedan kallade rådets rättsakter från juli 2014).

7. Tribunalen redogjorde för skälen till rådets rättsakter från juli 2011 till juli 2014 på följande sätt:

”94. Skälen till rådets rättsakter från juli 2011 till juli 2014 inleds med ett stycke där rådet beskriver sökanden som en ’grupp inblandad i terroristhandlingar som från och med 1988 har genomfört och tagit på sig ansvaret för återkommande attacker mot israeliska mål, bland annat kidnappning, knivdåd och eldöverfall mot civila samt självmordsbombattacker mot kollektiva transportmedel och på offentliga platser’. Rådet har angett att ’Hamas har genomfört attacker både i Israel innanför Gröna linjen och på de ockuperade territorierna’ och att ’i mars 2005 utlyste Hamas en tahdiyya (en tid av lugn) som ledde till att dess verksamhet minskade’. Rådet har därefter angett att ’den 21 september 2005 kidnappade en Hamascell emellertid en israel, som man senare dödade [och att Hamas] i ett videospelat uttalande hävdade ... att man kidnappat mannen i ett försök att förhandla om frigivande av palestinska fångar i Israel’. Rådet har angett att ’Hamas-aktivister har deltagit i raketbeskjutningen av södra Israel från Gaza [och att], Hamas ... tidigare [har] rekryterat självmordsbombare för terroristdåd mot civilbefolkningen i Israel genom att erbjuda stöd till de rekryterades familjer’. Rådet har angett att ’i juni 2006 medverkade Hamas [inklusive Hamas-Izz al-Din al-Qassam] i den operation som ledde till kidnappningen av en israelisk soldat, Gilad Shalit’ (första styckena i skälen till rådets rättsakter från juli 2011 till juli 2014). Från och med skälen i rådets genomförandeförordning nr 1375/2011 av den 22 december 2011 har rådet angett ’att [den 11 oktober 2011] som en del i en överenskommelse med Israel ... om utväxling av fångar frigav Hamas [soldaten] Gilad Shalit efter att ha hållit honom fången i fem år’.

95 Rådet har därefter upprättat en förteckning över ’terroristhandlingar’ som sökanden enligt rådet nyligen ska ha utfört, med början i januari 2010 (andra stycket i skälen till rådets rättsakter från juli 2011 till juli 2014).

96 Rådet har – efter att ha uttalat att ’dessa handlingar omfattas av artikel 1.3 a, b, c, d, f och g i gemensam ståndpunkt 2001/931 och har begåtts för att uppnå de mål som anges i artikel 1.3 i, ii och iii i nämnda ståndpunkt’ och att ’Hamas (inklusive Hamas-Izz al-Din-al-Qassem) omfattas av artikel 2.3 ii i förordning nr 2580/2001’ (tredje och fjärde styckena i skälen till rådets rättsakter från juli 2011 till juli 2014) – erinrat om det beslut som amerikanska myndigheter och Förenade kungariket, efter vad som framgår av skälen och handlingarna i målet, ska ha antagit år 2001 mot sökanden (femte–sjunde styckena i skälen till rådets rättsakter från juli 2011 till juli 2014). I skälen till genomförandeförordning nr 790/2014 av den 22 juli 2014 nämner rådet för första gången ett amerikanskt beslut meddelat den 18 juni 2012.

97 Dessa beslut som rådet hänvisar till utgörs av dels ett beslut från Secretary of State for the Home Departement (inrikesministeriet, Förenade kungariket) av den 29 mars 2001, dels beslut från Förenta staternas regering som antagits med tillämpning av Section 219 i US Immigration and Nationality Act (Förenta staternas lag om invandring och nationalitet, nedan kallad INA) och genomförandedekret 13224.

98 Rådet har, beträffande dessa beslut, hänvisat till det faktum att Förenade kungarikets beslut regelbundet har setts över av en nationell regeringskommitté och att de amerikanska besluten kan bli föremål för såväl administrativ som rättslig prövning.

28 Rådets beslut 2014/483/Gusp av den 22 juli 2014 om uppdatering och ändring av förteckningen över personer, grupper och enheter som omfattas av artiklarna 2, 3 och 4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 och om upphävande av beslut 2014/72 (EUT L 217, 2014, s. 35).

29 Rådets genomförandeförordning (EU) nr 790/2014 av den 22 juli 2014 om genomförande av artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 och om upphävande av genomförandeförordning nr 125/2014 (EUT L 217, 2014, s. 1).

- 99 Rådet har härav slutit sig till att '[b]eslut om Hamas (inklusive Hamas-Izz al-Din al-Qassam) ... således [har] fattats av behöriga myndigheter i den mening som avses i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931' (åttonde stycket i skälen till rådets rättsakter från juli 2011 till juli 2014).
- 100 Slutligen har rådet noterat att 'ovannämnda beslut ... fortfarande är i kraft och finner att skälen till att ta med [Hamas (inklusive Hamas-Izz al-Din al-Qassam)] i förteckningen [avseende frysning av tillgångar] är fortsatt giltiga' (nionde stycket i skälen till rådets rättsakter från juli 2011 till juli 2014). Rådet har slutit sig till att sökanden ska kvarstå i denna förteckning (tionde stycket i motiveringen till rådets rättsakter från juli 2011 till juli 2014)."

Sammanfattning av förfarandet i första instans och av den överklagade domen

8. Hamas väckte talan vid tribunalen den 12 september 2010 avseende i huvudsak dess införande i artikel 2.3-förteckningen. Hamas yrkade att meddelandet från juli 2010 och rådets rättsakter från juli 2010 till den del de avsåg Hamas skulle ogiltigförklaras samt att tribunalen skulle förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna. Hamas ansökte därefter om att få justera sina ursprungliga yrkanden så att de även skulle avse rådets rättsakter från januari 2011 till juli 2014. Tribunalen behandlade därför Hamas talan så att den innebar yrkande om ogiltigförklaring av meddelandet från juli 2010 och av rådets rättsakter från juli 2010 till juli 2014 (nedan gemensamt kallade de angripna rättsakterna) till den del de avsåg Hamas samt yrkande om förpliktande för rådet att ersätta rättegångskostnaderna. Tribunalen fann att Hamas talan bibehöll sitt föremål med avseende på de angripna rättsakterna som antagits före rådets rättsakter från juli 2014.³⁰ Den avvisade emellertid den del av Hamas talan som avsåg ogiltigförklaringen av meddelandet från juli 2010 på grund av att det meddelandet inte var en akt som kunde angripas i den mening som avses i artikel 263 FEUF.³¹

9. Rådet yrkade att tribunalen skulle ogilla talan samt förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna. Europeiska kommissionen intervenerade till stöd för rådet.

10. Hamas anförde fyra grunder till stöd för sin talan om ogiltigförklaring av rådets rättsakter från juli 2010 och januari 2011. Dessa grunder avsåg åsidosättande av dess rätt till försvar, uppenbart felaktig bedömning, åsidosättande av rätten till egendom och åsidosättande av motiveringsskyldigheten.

11. Hamas anförde åtta grunder till stöd för sin talan om ogiltigförklaring av rådets rättsakter från juli 2011 till juli 2014. Dessa grunder avsåg åsidosättande av artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 (första grunden), otillräckligt hänsynstagande till hur situationen utvecklats "med hänsyn till den tid som förflutit" (den fjärde grunden), åsidosättande av principen om icke-inblandning (den femte grunden), åsidosättande av motiveringsskyldigheten (den sjätte grunden) och åsidosättande av Hamas rätt till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd (den sjunde grunden).

12. Tribunalen prövade den fjärde och den sjätte grunden, som anförts till stöd för yrkandet om ogiltigförklaring av rådets rättsakter från juli 2011 till juli 2014, gemensamt.

13. Tribunalen redogjorde först för de allmänna överväganden och den rättspraxis (rörande ordningen för översyn, motiveringsskyldigheten i artikel 296 FEUF, utrymmet för rådets skönsmässiga bedömning och de rättsliga och faktiska grunderna för ett beslut enligt artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931) på vilka dess bedömning av skälen för rådets rättsakter från juli 2011 till juli 2014 skulle grunda sig.³² Efter att ha redogjort för skälen till dessa åtgärder³³ fann tribunalen

³⁰ Punkt 60 i den överklagade domen.

³¹ Punkt 76 i den överklagade domen.

³² Punkterna 84–92 i den överklagade domen.

³³ Se ovan punkt 7.

att fastän den förteckning över våldshandlingar begångna under perioden efter 2004 (närmare bestämt under perioden 2010–2011) som rådet upprättat spelade en avgörande roll vid bedömningen av möjligheten att fortsätta frysa Hamas tillgångar hade ingen av dessa omständigheter prövats i de beslut från 2001 som fattats i Förenade kungariket och Förenta staterna, och till vilka det hänvisas i skälen.³⁴ Alla dessa omständigheter inträffade nämligen efter det att dessa nationella beslut hade meddelats och kunde således inte ha prövats i dessa beslut.³⁵ Även om det i skälen till rådets rättsakter angavs att dessa nationella beslut var fortsatt giltiga innehöll de emellertid inte någon hänvisning till beslut av senare datum eller skälen till sådana beslut (förutom skälen till rådets rättsakter från juli 2014 där det för första gången hänvisades till ett amerikanskt beslut från juli 2012).³⁶ Vad gäller det amerikanska beslutet från juli 2012 fann tribunalen att rådet inte hade lagt fram någon utredning som visade på vilket sätt de konkreta skälen till denna rättsakt hade samband med förteckningen över begångna våldshandlingar som angetts i skälen till rådets rättsakter från juli 2014.³⁷ Tribunalen fann också att andra nationella beslut som åberopats först vid förhandlingen (och som inte nämns i skälen till rådets rättsakter från juli 2014 vilka antagits efter förhandlingen) inte kunde prövas i sak.³⁸

14. Vad gäller rådets påstående att det räcker att följa vad som sagts i pressen för att konstatera att Hamas regelbundet erkände ansvar för terroristhandlingar fann tribunalen att detta påstående i kombination med att det i skälen saknas hänvisningar till något beslut av behöriga myndigheter av senare datum än de handlingar som lades Hamas till last och i vilka det hänvisas till dessa tydligt visade att rådet hade hållit Hamas ansvarigt för terroristhandlingar (begångna under perioden efter år 2004) på grundval av information som det hämtat från pressen och inte av bedömningar i behöriga myndigheters beslut.³⁹ Tribunalen konstaterade därför att rådet inte hade uppfyllt kraven i gemensam ståndpunkt 2001/931 enligt vilka den faktiska grunden för ett unionsbeslut om frysning av tillgångar ska vara de omständigheter som faktiskt prövats och godtagits i beslut av nationella behöriga myndigheter i den mening som avses i denna gemensamma ståndpunkt.⁴⁰ Tribunalen fann att rådets motivering gått till på följande sätt: rådet hade inlett med bedömningar som i själva verket var dess egna genom att beskriva Hamas som "terrorist" och tillskriva den en rad terroristhandlingar som rådet hämtat från pressen och Internet; rådet hade sedan konstaterat att de handlingar som Hamas tillskrevs omfattades av definitionen av terroristhandlingar och att Hamas var en terroristgrupp i den mening som avses i gemensam ståndpunkt 2001/931 och först *efter* dessa antaganden hade rådet hänvisat till beslut av nationella myndigheter som tidsmässigt låg före de handlingar som Hamas lagts till last (åtminstone vad gäller rådets rättsakter från juli 2011 till februari 2014).⁴¹ Enligt tribunalen hade rådet inte hänvisat till omständigheter som först bedömts av nationella myndigheter. Rådet hade snarare självt utfört de uppgifter som tillkommer en behörig myndighet i den mening som avses i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931.⁴²

15. Rådet hade således handlat i strid med det system på två nivåer som införts genom gemensam ståndpunkt 2001/931. Medan rådet i förekommande fall och med utövande av sitt stora utrymme för skönsmässig bedömning kan besluta om att behålla en person eller en grupp i artikel 2.3-förteckningen när den faktiska situationen inte har ändrats, ska varje ny terroristhandling som rådet tillför sin motivering i samband med översynen i detta system ha blivit föremål för prövning och beslut av en behörig myndighet.⁴³

34 Punkt 101 i den överklagade domen.

35 Punkt 102 i den överklagade domen.

36 Punkt 103 i den överklagade domen.

37 Punkt 106 i den överklagade domen.

38 Punkt 107 i den överklagade domen.

39 Punkt 109 i den överklagade domen.

40 Punkterna 110 och 112 i den överklagade domen.

41 Punkterna 113–119 i den överklagade domen.

42 Punkt 121 i den överklagade domen. Se även punkt 125.

43 Punkterna 126 och 127 i den överklagade domen.

16. Tribunalen underkände också rådets och kommissionens argument att avsaknaden av hänvisning till beslut av behöriga myndigheter berodde på det faktum att Hamas kunde och borde ha angripit de restriktiva rättsakterna mot Hamas på nationell nivå.⁴⁴ Den fann att rådets argument bekräftade domstolens konstaterande att rådet hade grundat sig på uppgifter som hämtats från pressen och internet.⁴⁵

17. Tribunalen delade inte rådets ståndpunkt att Hamas (i sin ansökan) i förevarande mål i vart fall inte tycktes bestrida sin delaktighet i terrorism. Enligt tribunalen kunde inte rådet, inför denna, ersätta skälen till sina rättsakter från juli 2011 till juli 2014 genom att reducera dem till några få faktiska omständigheter som (enligt rådets påstående) har vidgåtts av Hamas vid tribunalen. Inte heller kunde tribunalen själv göra den bedömning som endast rådet var behörig att göra.⁴⁶

18. Mot bakgrund av dessa överväganden konstaterade tribunalen att rådet vid antagandet av dess rättsakter från juli 2011 till juli 2014 hade åsidosatt artikel 1 i gemensam ståndpunkt 2001/931 och motiveringsskyldigheten.⁴⁷ Den ogiltigförklarade därför rådets rättsakter från juli 2011 till juli 2014 och även rådets rättsakter från juli 2010 och januari 2011. Vad gäller den senare kategorin av rättsakter fann tribunalen att det inte bestritts att dessa rättsakter inte heller innehöll någon hänvisning till beslut av behöriga myndigheter avseende de handlingar som lagts sökanden till last. De var därför lika bristfälligt motiverade.⁴⁸

Yrkanden och grunder i överklagandet

19. Rådet har, med stöd av kommissionen och den franska regeringen, yrkat att domstolen ska upphäva den överklagade domen, meddela slutliga avgöranden i de frågor som är föremål för dess överklagande samt förplikta Hamas att ersätta rådets rättegångskostnader i första instans och i detta överklagande. Hamas har yrkat att domstolen ska ogilla överklagandet och förplikta rådet att ersätta Hamas rättegångskostnader i första och andra instans.

20. Samma parter yttrade sig muntligen vid förhandlingen den 3 maj 2016.

21. Genom sin första grund för överklagandet har rådet gjort gällande att tribunalen gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid bedömningen av rådets åberopande av allmänt tillgänglig information i samband med översynen enligt artikel 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931.

22. För det första var det fel av tribunalen att anse att rådet regelbundet ska anföra nya skäl för att en person eller grupp ska fortsätta att omfattas av restriktiva åtgärder. Den regeln står i strid med domstolens dom i målet Al-Aqsa mot rådet och Nederländerna mot Al-Aqsa⁴⁹ och tribunalens domar i målet People's Mojahedin Organization of Iran mot rådet⁵⁰ och i målet Al-Aqsa mot rådet.⁵¹ I det första målet hade rådet inte behövt ändra motiveringen under en tid av nästan sex år. Härav framgår att domstolen (implicit) godtog möjligheten att behålla en person eller grupp i förteckningen under denna tid om det inte finns nya uppgifter från behöriga myndigheter som talar för att vederbörande ska avföras från förteckningen. I likhet med situationen i målet Al-Aqsa medförde förbudet i Förenade kungariket gällande Hamas att det var utomordentligt svårt för Hamas att utföra nya

44 Punkt 128 i den överklagade domen.

45 Punkterna 129–131 och 141 i den överklagade domen.

46 Punkterna 138–140 i den överklagade domen.

47 Punkt 137 i den överklagade domen.

48 Punkt 141 i den överklagade domen.

49 Dom av den 15 november 2012, Stichting Al-Aqsa mot Europeiska unionens råd och Konungariket Nederländerna mot Stichting Al-Aqsa (C-539/10 P och C-550/10 P, EU:C:2012:711) (nedan kallad domen Al-Aqsa), punkterna 145 och 146).

50 Dom av den 23 oktober 2008, People's Mojahedin Organization of Iran mot Europeiska unionens råd (T-256/07, EU:T:2008:461 (nedan kallad tribunalens dom PMOI), punkterna 109 och 112).

51 Dom av den 9 september 2010, Stichting Al-Aqsa mot Europeiska unionens råd (T-348/07, EU:T:2010:373).

terroristhandlingar som skulle ge upphov till nya beslut i den mening som avses i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931. Detsamma gäller de amerikanska besluten. Om Hamas hade angripit förbudet mot den eller om en översyn hade genomförts *ex officio* av dessa beslut skulle detta dessutom ha medfört nya beslut.

23. För det andra gjorde tribunalen sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den underkände rådets användning av allmänt tillgängliga uppgifter. Detta beslut står även i strid med dess egen tidigare praxis enligt vilken en behörig myndighets beslut kanske inte är tillräckligt för att låta en person eller grupp kvarstå i artikel 2.3-förteckningen.⁵² Även i avsaknad av ytterligare beslut av en behörig myndighet hade rådet rätt att behålla Hamas i den förteckningen. I förevarande mål användes de allmänt tillgängliga uppgifter som rådet åberopade endast i detta syfte (oavsett det faktum att rådet kunde ha låtit Hamas kvarstå i förteckningen med stöd av behöriga myndigheters befintliga beslut). Detta står i överensstämmelse med domstolens dom *Al-Aqsa* mot rådet och *Nederländerna* mot *Al-Aqsa*.⁵³ En förändring av den faktiska situationen kan således vara en följd av en förändring av den rättsliga statusen hos det ursprungliga beslutet enligt artikel 1.4 eller nya uppgifter om den förtecknade gruppens verksamhet. I en situation när det ursprungliga beslutet enligt artikel 1.4 inte har upphävts eller återkallats är den relevanta frågan i samband med en översyn av huruvida det finns skäl att avföra personen eller gruppen från förteckningen och inte huruvida det finns skäl att återinföra personen eller gruppen i förteckningen. Tribunalens resonemang leder också till det absurda resultatet att rådets beslut om att behålla Hamas i artikel 2.3-förteckningen skulle ha varit giltigt om rådet endast hade åberopat den ursprungliga artikel 2.3-förteckningen och inte hänvisat till ytterligare uppgifter samtidigt som det var det allmänt känt att Hamas utfört nya terroristdåd (ett faktum som Hamas godtagit i sin ursprungliga ansökan vid tribunalen).

24. För det tredje fann tribunalen felaktigt att rådet självt hade fastställt de faktiska omständigheterna på grundval av allmänt tillgängliga uppgifter i samband med dess översyn. Även denna slutsats står i strid med domstolens dom *Al-Aqsa* mot rådet och *Nederländerna* mot *Al-Aqsa*. Den föranleder också frågan hur rådet ska agera i en situation i vilken rådet får kännedom om handlingar som tydligt är av terroristkaraktär och för vilka en person eller grupp i förteckningen tar på sig ansvaret offentligt. Under sådana omständigheter kräver inte systemet på två nivåer att förfaranden inleds på nationell nivå.

25. För det fjärde ogiltigförklarade tribunalen felaktigt de angripna rättsakterna på grund av att rådet hänvisat till allmänt tillgängliga uppgifter. Denna information hade betydelse för beslutet huruvida Hamas skulle avföras från artikel 2.3-förteckningen. I avsaknad av uppgifter till stöd för att Hamas skulle avföras från förteckningen kunde rådet besluta om att behålla Hamas i förteckningen.

26. Hamas har, med avseende på den första grunden för överklagandet, genmält följande.

27. För det första delar inte Hamas rådets uppfattning att tribunalen ansåg att det krävdes att ett beslut enligt artikel 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931 skulle fattas på grundval av nya skäl eller beslut av behöriga myndigheter. Tribunalen krävde snarare att skälen till de angripna rättsakterna skulle grunda sig på faktiska omständigheter som hade prövats av behöriga myndigheter. Rådet kunde dessutom inte hänvisa till tidigare beslut av behöriga myndigheter utan att pröva de faktiska omständigheter som dessa beslut grundade sig på. Hamas kan dessutom inte lastas för att inte ha angripit rådets faktiska beskillningar vid nationella domstolar, eftersom det inte fanns några nya beslut att angripa.

28. För det andra har Hamas påstått att motiveringsskyldigheten och behovet av ett tillräckligt underlag gäller i lika hög grad beslut varigenom rådet behåller en person eller grupp i artikel 2.3-förteckningen. Rådet får inte vid sin översyn utgå från att en person eller grupp ska kvarstå i denna förteckning. I förevarande mål har rådet åberopat sina tidigare beslut om upptagande i

⁵² Tribunalen hänvisade till sin dom *PMOI*, punkt 81.

⁵³ Domen *Al-Aqsa*, punkt 82.

förteckningen (vilka Hamas inte angripit). När Hamas första gången upptogs i artikel 2.3-förteckningen var det emellertid ännu inte möjligt att angripa dessa beslut vid tribunalen under påståendet att rådet inte hade motiverat dessa beslut tillräckligt. Rådet hade faktiskt aldrig delgett exakta uppgifter eller delar av akten som visade att beslut enligt artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 hade meddelats avseende Hamas. Inte heller hade rådet informerat Hamas om de omständigheter som föranlett att Hamas förts in i förteckningen. Detta betyder också att unionsdomstolarna inte nu kan kontrollera huruvida de omständigheter som föranledde rådets ursprungliga upptagande av Hamas i förteckningen var tillräckligt tillförlitliga och att de prövats av en behörig myndighet.

29. Rådet har också felaktigt påstått att om det inte hade infört ett antal senare inträffade omständigheter och ytterligare uppgifter i motiveringen skulle dess beslut ändå fortfarande ha varit giltigt, eftersom det grundade sig på de ursprungliga besluten av behöriga myndigheter. Detta förutsätter att rådet hade haft rätt att åberopa sig enbart på uppgifter i dessa beslut. Samtidigt som rådet åberopat en rad påstådda terroristhandlingar som begåtts av Hamas (både i de angripna rättsakterna och under förfarandet) har det inte lagt fram någon bevisning avseende dessa omständigheter. Inte heller får rådet åberopa tidningsartiklar för det syftet.

30. För det tredje noterar Hamas att rådet förefaller kritisera tribunalen för att ha kommit till den (logiska) slutsatsen att rådet gjort sina egna faktiska beskyllningar. Rådet har fel när det påstår att det inte kan råda något tvivel om att Hamas handlingar är terroristhandlingar. Det har inte heller någon behörighet att beteckna handlingar på detta sätt när det vidtar åtgärder enligt gemensam ståndpunkt 2001/931. Rådets argument att det inte kan anmoda en rättslig myndighet att bedöma nya faktiska omständigheter är irrelevant med hänsyn till att tribunalen inte har ålagt rådet en sådan skyldighet. Inte heller krävde tribunalen att rådet skulle be myndigheterna i Förenade kungariket och USA att meddela förbud avseende Hamas igen. Tribunalen krävde endast att nya omständigheter som rådet hänvisar till ska ha prövats av en behörig myndighet.

31. För det fjärde anser Hamas att det inte var tillräckligt att rådet endast angav att de ursprungliga nationella besluten fortfarande var giltiga. Det ankom på rådet att bedöma huruvida Hamas fortfarande skulle betecknas som terrorist enligt gemensam ståndpunkt 2001/931. Medan rådet hade hänvisat till ett amerikanskt beslut av den 18 juli 2012 i skälen till genomförandeförordning nr 790/2014 fann tribunalen korrekt att det inte fanns något som visade att skälen till det beslutet hade någon anknytning till de handlingar som rådet grundade sig på. I den mån rådet endast grundade sig på de ursprungliga besluten var de angripna rättsakterna otillräckligt motiverade.

32. Genom sin andra grund för överklagandet har rådet gjort gällande att tribunalen felaktigt fann att de amerikanska besluten inte utgjorde tillräcklig grund för att föra in Hamas i förteckningen.

33. För det första kan ett beslut av en administrativ myndighet vara ett beslut i den mening som avses i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931. Detta har bekräftats av domstolen i domen *Al-Aqsa mot rådet och Nederländerna mot Al-Aqsa*⁵⁴ och även av tribunalen i domen *People's Mojahedin Organization of Iran mot rådet*.⁵⁵

34. För det andra ska den behöriga nationella myndigheten enligt gemensam ståndpunkt 2001/931 fastställa de omständigheter som det nationella beslutet grundas på. När beslutet inte fattas av en rättslig myndighet säkerställs rättsligt skydd genom att den person eller grupp som berörs ges möjlighet att angripa det beslutet vid de nationella domstolarna. Tribunalen krävde felaktigt att rådet skulle känna till samtliga faktiska omständigheter på vilka amerikanska Secretary of State grundade upptagandet av Hamas i förteckningen. Artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 kräver inte att rådet ska underrättas om dessa grunder. Inte heller kan rådet sätta sig i den behöriga myndighetens

⁵⁴ Domen *Al-Aqsa*, punkterna 70 och 71.

⁵⁵ Tribunalens dom *PMOI*, punkt 144.

ställe. Om tribunalens ståndpunkt fick råda skulle det betyda att, när en person eller grupp direkt angriper beslutet om upptagande i förteckningen vid unionsdomstolarna (snarare än vid de nationella domstolarna) skulle unionsdomstolarna behöva pröva skälen för upptagandet i förteckningen. Det är dessutom inte realistiskt att kräva att de uppgifter på vilka beslutet om förbud grundas på nationell nivå ska utgöra den faktiska grunden för rådets beslut att vidta restriktiva åtgärder. Om slutligen den amerikanska myndigheten skulle ompröva beslutet i något relevant avseende ankommer det på rådet att beakta denna förändring.

35. För det tredje förelåg det i förevarande mål processuella möjligheter enligt amerikansk rätt att angripa beslutet att föra in Hamas i förteckningen som en terroristorganisation.

36. För det fjärde har Hamas aldrig angripit dess upptagande i förteckningen av de amerikanska myndigheterna.

37. För det femte skulle ett upprätthållande av tribunalens uppfattning helt strida mot tribunalens dom *People's Mojahedin Organization of Iran* mot rådet⁵⁶ inbegripet dess uttalande att "... rådet agerar förnuftigt och försiktigt när denna institution, i en situation när, ... det beslut som fattats av en behörig nationell administrativ myndighet som legat till grund för gemenskapsbeslutet om frysning av penningmedel kan bli eller är föremål för domstolsprövning enligt nationell rätt, i princip vägrar att ta ställning till huruvida det finns grund för de argument i sak som den berörde åberopat till stöd för sin begäran innan utgången av nämnda domstolsförfarande är känd. I annat fall skulle nämligen den bedömning som rådet, i egenskap av politisk eller administrativ institution, gör kunna strida mot den behöriga nationella domstolens bedömning i faktiskt eller rättsligt avseende".⁵⁷ Ett upprätthållande av tribunalens uppfattning skulle även innebära att en person eller grupp skulle kunna blockera ett upptagande i förteckningen genom att medvetet inte angripa de behöriga myndigheternas beslut vid de nationella domstolarna och att en administrativ myndighet slutligt skulle få pröva de (faktiska) omständigheterna i akten. Den inställningen medför också en risk för så kallad *forum shopping*.

38. Hamas har gjort gällande att den andra grunden för överklagandet inte kan tas upp till sakprövning på grund av att tribunalen inte har prövat huruvida de amerikanska besluten utgjorde en tillräcklig grund för att föra in Hamas i artikel 2.3-förteckningen. Tribunalen fann snarare att rådet hade baserat sina faktiska beskillningar på uppgifter i pressen och inte på beslut av behöriga myndigheter. I andra hand har Hamas gjort gällande att den andra grunden inte kan tas upp till sakprövning även av den anledningen att den innebär ett ifrågasättande av tribunalens bedömning av faktiska omständigheter.

39. I tredje hand har Hamas gjort gällande att de amerikanska besluten inte har fattats av behöriga myndigheter i den mening som avses i gemensam ståndpunkt 2001/931 och att de inte kunde vara tillräcklig grund för att föra in Hamas i artikel 2.3-förteckningen. Hamas har i det avseendet gjort gällande att de amerikanska myndigheterna i fråga endast upprättade en förteckning över terroristorganisationer mot vilka restriktiva åtgärder borde vidtas. Sådana beslut uppfyller inte villkoren i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 (med undantag för beslut av FN:s säkerhetsråd om införande i förteckningen). Vad särskilt gäller beslut av myndigheter i tredjeländer framhåller Hamas vidare att principen om lojalt samarbete gäller mellan rådet och myndigheter i EU:s medlemsstater. Hamas framhåller behovet av att kontrollera huruvida det tredjelandet söker nå samma mål som Europeiska unionen och erbjuder samma säkerhet som behöriga myndigheter i medlemsstaterna. Hamas har bestritt rådets argument rörande nivån för skyddet för rätten till försvar, motiveringsskyldigheten och rätten till ett effektivt domstolsskydd enligt amerikansk rätt.

⁵⁶ Tribunalens dom PMOI, punkterna 144–147.

⁵⁷ Tribunalens dom PMOI, punkt 147.

40. Enligt Hamas har rådet felaktigt påstått att tribunalen misstog sig när den fann att rådet inte kunde åberopa ett amerikanskt beslut utan att ha tillgång till de omständigheter och bedömningar som beslutet grundades på. Det är fast rättspraxis att rådet inte kan nöja sig med att åberopa ett beslut av en behörig myndighet. Rådet ska förklara varför det anser att en grupp är en terroristgrupp och beskriva de omständigheter som visar att den beteckningen fortfarande är relevant vid tiden för dess översyn.

41. Genom sin *tredje grund för överklagandet* har rådet gjort gällande att tribunalen gjorde fel i den mån den inte fann att förbudsbeslutet i Förenade kungariket utgjorde en tillräcklig grund för att föra in Hamas i förteckningen. Även om rådet inte kunde åberopa de amerikanska besluten ålåg det tribunalen att pröva huruvida förbudsbeslutet i Förenade kungariket från 2001 var en tillräcklig och giltig grund för att behålla Hamas i artikel 2.3-förteckningen. Samtidigt som tribunalen godtog att beslutet i Förenade kungariket fortfarande ägde giltighet intog den implicit ståndpunkten att det beslutet hade upphävts eller blivit föråldrat. Domstolen har redan godtagit att förbudsbeslutet i Förenade kungariket från 2001 var ett beslut av en behörig myndighet i den mening som avses i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931. Rådet hade dessutom rätt att åberopa förbudsbeslutet i Förenade kungariket från 2001 utan att det var nödvändigt att ha tillgång till de omständigheter och bedömningar som låg till grund för det beslutet.

42. Hamas har gjort gällande att den tredje grunden för överklagandet inte kan tas upp till sakprövning av den anledningen att tribunalen inte fann att förbudsbeslutet i Förenade kungariket från 2001 inte var en tillräcklig grund för att föra in Hamas i artikel 2.3-förteckningen och i andra hand av den anledningen att denna grund innebär ett ifrågasättande av tribunalens bedömning av faktiska omständigheter. I tredje hand har Hamas gjort gällande att förbudsbeslutet i Förenade kungariket från 2001 inte har fattats av behöriga myndigheter i den mening som avses i gemensam ståndpunkt 2001/931 och att det inte kunde vara en tillräcklig grund för att föra in Hamas i artikel 2.3-förteckningen. Hamas tillägger att medan det amerikanska beslutet rörde Hamas självt avsåg förbudsbeslutet i Förenade kungariket från 2001 endast Al-Qassem-brigaderna.

Bedömning

Inledande synpunkter

43. Det föreligger betydande överlappning mellan frågorna i förevarande överklagande och frågorna i rådet mot LTTE, C-599/14 P. De två förslagen ska läsas tillsammans. När det är relevant kommer jag att hänvisa till mitt förslag till avgörande i målet rådet mot LTTE, vid bedömningen av rådets grunder för överklagandet i detta mål.

44. I likhet med överklagandet i det målet ger detta överklagande i huvudsak domstolen tillfälle att (om)pröva utformningen av systemet för EU:s restriktiva åtgärder enligt gemensam ståndpunkt 2001/931 och förordning nr 2580/2001 och medlemsstaternas och tredjeländers roll i det systemet.

45. Inom detta system kan åtskillnad göras mellan i) det första upptagandet i förteckningen och ii) beslutet att behålla en person, enhet eller grupp i artikel 2.3-förteckningen. Vad gäller den första beslutstypen fastställer gemensam ståndpunkt 2001/931 det förfarande som rådet ska tillämpa och vilket underlag det ska åberopa. Sådana regler finns inte beträffande den andra beslutstypen. Det är denna andra beslutstyp som var föremål för Hamas talan vid tribunalen och som är i fråga i förevarande överklagande.

46. Artikel 1.6 i gemensam ståndpunkt föreskriver endast regelbunden översyn av namnen på de personer och grupper i artikel 2.3-förteckningen för att man ska försäkra sig om att det är berättigat att behålla dem i förteckningen. De centrala frågorna i detta överklagande är hur rådet ska finna att sådana grunder föreligger och vad rådet ska upplysa de berörda personerna och grupperna om.

47. Det framgår av artikel 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931 att vid avsaknad av grunder för att behålla en person eller grupp i denna förteckning ska rådet stryka dem från förteckningen.⁵⁸ I detta avseende är det ostridigt att Hamas inte ingett yttranden och bevisning till rådet som kan påverka skälen för att föra in Hamas i artikel 2.3-förteckningen och möjligen medföra att den stryks från förteckningen. Domstolen har, i samband med ett annat slag av restriktiv åtgärd, funnit att när sådana yttranden och bevisning getts in och beaktats vid ändring av skälen för att föra in en person i förteckningen i ett beslut inom ramen för Gusp ska ändringen även föras in i den förordning som antagits på grundval av EUF-fördraget.⁵⁹

48. Rådet har i sin talan lagt avsevärd vikt vid den omständigheten att Hamas aldrig angripit något av de nationella beslut som rådet åberopat eller rådets förordningar genom vilka Hamas första gången upptogs och sedan behölls i artikel 2.3-förteckningen. Som jag ser det innebär emellertid översynen av en förordning som antagits av rådet en prövning av huruvida rådet tillämpade gällande unionsrättsliga regler inbegripet villkor som fastställts i gemensam ståndpunkt 2001/931 och grundläggande rättigheter. Det finns inte något i dessa regler som ger vid handen att denna översyn ska vara beroende av huruvida den berörda parten dessförinnan angripit den behöriga myndighetens beslut vid en behörig nationell domstol.

Den första grunden för överklagandet

Inledning

49. Rådets första grund för överklagandet rör i huvudsak frågan huruvida det i samband med en översyn enligt artikel 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931 är möjligt att åberopa allmänt tillgängliga uppgifter.

50. Denna grund för överklagande bygger på fyra argument: i) tribunalen krävde felaktigt att rådet regelbundet skulle finna nya skäl som motiverade att den berörda parten fortsättningsvis skulle vara föremål för restriktiva åtgärder, ii) tribunalen underkände felaktigt rådets användning av allmänt tillgängliga uppgifter, iii) tribunalen fann felaktigt att rådet gjort en egen bedömning av de faktiska omständigheterna med stöd av allmänt tillgängliga uppgifter vid översynen i den mening som avses i artikel 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931 och iv) tribunalen ogiltigförklarade felaktigt de angripna rättsakterna med motiveringen att rådet hade åberopat allmänt tillgängliga uppgifter.

51. Jag anser att det andra och det tredje argumentet i stort sett är identiska. Jag kommer därför att behandla dem gemensamt.

Ska rådet regelbundet finna nya skäl som motiverar att en grupp fortsättningsvis ska vara föremål för restriktiva åtgärder?

52. Rådets första argument som anförts till stöd för den första grunden för överklagandet motsvarar det första argument som anförts till stöd för den andra grunden för överklagandet i målet rådet mot LTTE.

⁵⁸ Dom av den 21 december 2011, Frankrike mot People's Mojahedin Organization of Iran (C-27/09 P, EU:C:2011:853, punkt 72).

⁵⁹ Dom av den 1 mars 2016, National Iranian Oil Company mot Europeiska unionens råd (C-440/14 P, EU:C:2016:128, punkt 55).

53. Det jag har yttrat i samband med bedömningen av denna grund för överklagandet i mitt förslag till avgörande i det målet gäller även här.⁶⁰ Enligt min uppfattning kan det å ena sidan inte vara fråga om en stelbent regel som ger rådet rätt att behålla en person eller grupp i artikel 2.3-förteckningen endast om det föreligger ett beslut av behöriga myndigheter som meddelats eller blivit kända för rådet efter det första eller tidigare beslutet om upptagande i förteckningen. Å andra sidan är det beslut som först åberopades som grund för det första beslutet om upptagande i förteckningen inte alltid tillräckligt i samband med en översyn. När rådet fattar ett beslut enligt artikel 1.6 utan att åberopa ett nytt beslut av en behörig myndighet måste det ha förväntat sig om att det beslut av en behörig myndighet som det tidigare åberopat till stöd för antingen det första beslutet eller ett senare beslut om att låta en person eller grupp kvarstå i artikel 2.3-förteckningen fortfarande utgör tillräcklig grund för att visa att det finns skäl för att göra det.

54. Rådet ska således när det hänför sig till omständigheter och bevisning varpå den behöriga myndighetens tidigare beslut grundas (även om dessa beslut har upphävts av skäl som inte har samband med dessa omständigheter och denna bevisning som visar inblandning i terroristhandlingar eller terroristverksamhet⁶¹) klarlägga att de omständigheter och bevisning varpå (det första eller de efterföljande) beslut som fattats av den behöriga myndigheten grundade sig fortfarande motiverar dess bedömning att den berörda personen eller gruppen innebär en risk för terrorism och att restriktiva åtgärder därför är befogade. På grund av att behöriga myndigheters beslut med nödvändighet avser omständigheter som tidsmässigt har fattats före dessa beslut följer att ju längre tid som gått mellan dessa omständigheter, å ena sidan, och rådets nya beslut att behålla en person eller grupp i artikel 2.3-förteckningen, å andra sidan, desto mer omfattande är rådets skyldighet att, vid tiden för översynen, noggrant kontrollera huruvida dess slutsatser fortfarande och vederbörligen vilar på det beslutet och de omständigheter beslutet grundar sig på.⁶²

55. När den behöriga myndighetens tidigare beslut har förnyats eller förlängts ska rådet kontrollera på vilken grund detta skett. Det är klart att rådets bedömning inte kan vara helt identisk med den som gjordes vid antagandet av ett tidigare beslut enligt artikel 1.6 baserat på samma beslut av den behöriga myndigheten. Det är i vart fall nödvändigt att beakta tidsfaktorn. Detta ska också återspeglas i motiveringen.

56. Som jag uppfattar den överklagade domen fann tribunalen *inte* att rådet regelbundet ska ta fram nya skäl till stöd för beslutet att behålla en person eller grupp i artikel 2.3-förteckningen. Inte heller påstår jag att det ska vara så. Tribunalen kritiserade snarare rådet för att ha tagit fram en förteckning över våldshandlingar som föreföll ha varit bestämmande för dess beslut att behålla Hamas i artikel 2.3-förteckningen utan att förklara i de angripna rättsakterna på vilken grund det ansåg att dessa handlingar har fastställts och prövats i beslut av behöriga myndigheter. Enligt tribunalen kunde detta uppenbarligen inte vara fallet vad gäller beslutet i Förenade kungariket från 2001 och de amerikanska besluten från 2001 som rådet åberopat i sin motivering. Detta framgår tydligt av punkterna 101–112, 119 och 127 i den överklagade domen. Punkt 133 i den överklagade domen sammanfattar tribunalens inställning: det fanns inga hänvisningar i motiveringen till några beslut av en behörig myndighet som avsåg de faktiska omständigheter som rådet lagt sökanden till last.

57. Jag anser att tribunalen följaktligen gjorde en korrekt bedömning, att, eftersom det inte fanns något nytt eller annat beslut av en behörig myndighet som kunde utgöra ett tillfredsställande underlag för påståendet att det fanns skäl för att behålla Hamas i förteckningen var rådet förhindrat att åberopa en förteckning över terroristattacker som påståtts ha utförts av den organisationen utan att dessa omständigheter framgick av behöriga myndigheters beslut.

60 Se punkterna 77–92 i mitt förslag till avgörande i mål C-599/14 P.

61 Detta var fallet i domen Al-Aqsa, punkterna 83–90.

62 Vad gäller ett annat slag av sanktion, se analogt dom av den 18 juli 2013, kommissionen m.fl. mot Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P och C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkt 156).

58. Jag skulle vilja lägga till att rådet inte heller kan åberopa den omständigheten att nya beslut av behöriga myndigheter avseende en grupp blir färre eftersom ett förbud mot den gruppen gör det svårt för den gruppen att begå nya terroristhandlingar. Verkan av ett förbud mot en grupp befriar inte rådet från dess skyldighet att säkerställa att ett beslut om att behålla en person eller en grupp i artikel 2.3-förteckningen grundar sig på beslut av behöriga myndigheter. Ett beslut av en behörig myndighet som motiverade det första upptagandet i förteckningen kan vidare fortfarande ha betydelse för därpå följande beslut om kvarstående i förteckningen förutsatt att rådet finner att (och förklarar varför) detta beslut fortfarande utgör tillräcklig grund för att konstatera att det föreligger en risk som motiverar vidtagande av restriktiva åtgärder.⁶³

59. Jag tillbakavisar därför rådets första argument.

Får rådet åberopa uppgifter från öppna källor när det beslutar om att låta en grupp kvarstå i artikel 2.3-förteckningen?

60. Rådets andra och tredje argument som anförts till stöd för den första grunden för överklagandet motsvarar till största delen det andra argument som anförts till stöd för den andra grunden för överklagandet i målet rådet mot LTTE. I mitt förslag till avgörande i det målet blev min slutsats (med där angivna skäl⁶⁴) att rådet i ett beslut om att behålla en person eller grupp i artikel 2.3-förteckningen inte får åberopa omständigheter och bevisning som har sin grund i annat än behöriga myndigheters beslut. Samma slutsats och skäl gäller här.

61. Jag anser därför att tribunalens tolkning av gemensam ståndpunkt 2001/931 i punkt 110 i den överklagade domen inte är felaktig, enligt vilken den faktiska grunden för rådets beslut om frysning av tillgångar vid terrorism inte kan grunda sig på vad rådet hämtat från tidningar och internet. Tribunalen anmärkte med rätta i punkt 121 i den överklagade domen att rådet därigenom utför de uppgifter som tillkommer en behörig myndighet i den mening som avses i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931. Såsom tribunalen emellertid uttalade i punkt 127 i den överklagade domen ska varje ny terroristhandling enligt systemet på två nivåer som rådet tillför sin motivering ha blivit föremål för prövning och beslut av en behörig myndighet.

62. Jag tillbakavisar därför rådets andra och tredje argument.

Var det rätt av tribunalen att ogiltigförklara de angripna rättsakterna?

63. Rådets fjärde argument till stöd för den första grunden för överklagandet motsvarar rådets tredje argument till stöd för dess andra grund för överklagandet och rådets andra argument till stöd för dess tredje grund för överklagandet i målet rådet mot LTTE.

64. I mitt förslag till avgörande i det målet⁶⁵ underkände jag logiken bakom rådets argument att på grund av att senare handlingar enligt uppgifter i pressen inte kan beaktas hade det inte inträffat någon förändring i den faktiska situationen och LTTE kunde därför behållas i artikel 2.3-förteckningen. Jag förklarade att när det inte finns något annat eller nyare beslut av en behörig myndighet (rörande andra omständigheter) ska rådet ändå granska huruvida det på grundval av omständigheterna och bevisningen i det beslut som det tidigare åberopat fortfarande föreligger risk för inblandning i terroristhandlingar och därför skäl för att låta upptagandet i förteckningen kvarstå. Detta betydde

63 Se punkterna 77–92 i mitt förslag till avgörande i mål C-599/14 P.

64 Se punkterna 96–107 i mitt förslag till avgörande i mål C-599/14 P.

65 Se punkterna 109–112 i mitt förslag till avgörande i mål C-599/14 P.

också att rådet borde ha förklarat varför förbudsbeslutet i Förenade kungariket från 2001 fortfarande utgjorde tillräcklig grund för dess beslut att behålla LTTE i förteckningen och att tribunalen borde ha beaktat det argumentet. Rådets tredje grund för överklagandet rörde tribunalens prövning av huruvida rådet gjorde detta.

65. Jag har samma uppfattning här.

66. För det första ogiltigförklarade tribunalen de angripna rättsakterna från juli 2011 till juli 2014 eftersom den fann att rådet hade åsidosatt artikel 1 i gemensam ståndpunkt 2001/931 och motiveringsskyldigheten.⁶⁶

67. För det andra följer det inte nödvändigtvis av det förhållandet att rådet inte får åberopa omständigheter som det självt konstaterat, att rådet inte kunde besluta om att behålla Hamas i artikel 2.3-förteckningen utan ytterligare undersökning. I en situation där det inte finns något annat eller nyare beslut av en behörig myndighet (rörande andra omständigheter) ska, som jag anført, rådet ändå pröva huruvida det på grund av omständigheterna och bevisningen i det beslut som det tidigare åberopat *fortfarande finns en risk för inblandning i terroristhandlingar* och därmed skäl för upptagande i förteckningen.⁶⁷ Detta betyder också att rådet borde ha förklarat varför de nationella besluten från 2001 i Förenade kungariket och i USA fortfarande utgjorde tillräcklig grund för dess beslut och att tribunalen borde ha prövat det argumentet. Precis som i målet rådet mot LTTE rör rådets tredje grund för överklagandet tribunalens prövning av huruvida rådet gjorde detta.

68. Jag tillbakavisar därför rådets fjärde argument.

Den andra grunden för överklagandet

69. Rådets andra grund för överklagandet är att tribunalen gjorde fel när den inte fastställde att besluten av amerikanska myndigheter utgjorde tillräcklig grund för upptagande av Hamas i förteckningen.

70. Till skillnad från tribunalen i den överklagade domen i målet rådet mot LTTE prövade inte tribunalen här huruvida ett beslut i ett tredjeland kan utgöra ett beslut av en behörig myndighet i den mening som avses i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 och, om så är fallet, under vilka förutsättningar.

71. Enligt min uppfattning ska därför det första, det tredje och det fjärde argumentet till stöd för denna grund för överklagandet tillbakavisas som verkningslösa. Tribunalen gjorde helt enkelt inte den prövning som rådet påstår vara felaktig. Tribunalen prövade faktiskt inte huruvida beslutet av den amerikanska administrativa myndigheten kan vara ett beslut i den mening som avses i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 (första argumentet). Detta framgår klart när punkterna 99 och 101 i den överklagade domen läses tillsammans. Inte heller prövade den huruvida åberopande av ett sådant beslut skulle vara beroende av huruvida den förtecknade gruppen enligt amerikansk rätt kunde angripa och faktiskt angrep beslutet att förteckna den som terroristorganisation (det tredje och det fjärde argumentet).

72. Rådet har också påstått att tribunalen felaktigt krävde att det skulle känna till samtliga de omständigheter varpå amerikanska Secretary of State grundade upptagandet av Hamas i förteckningen (det andra argumentet). Rådet hänvisar i det avseendet till punkterna 129–132 i den överklagade domen. Jag tolkar inte den överklagade domen på samma sätt. Tribunalen upprepade i punkt 129 behovet av ett faktiskt underlag som hämtats från behöriga myndigheters beslut för att vidta

⁶⁶ Se punkterna 137 och 141 i den överklagade domen.

⁶⁷ Se, i synnerhet, punkt 88 i mitt förslag till avgörande i mål C-599/14 P.

restriktiva åtgärder mot en person eller grupp. Detta är förenligt med målet att säkerställa att en person eller grupp förs in i artikel 2.3-förteckningen endast med stöd av ett tillräckligt solitt faktiskt underlag.⁶⁸ Tribunalen fann i punkt 130 att det kravet gäller oberoende av den berörda personens eller gruppens agerande. Den betonade också behovet av att införa behöriga nationella myndigheters beslut i motiveringen vilka faktiskt prövat och fastställt de terroristhandlingar som rådet påstår sig ha lagt till grund för sina egna beslut. Detta är förenligt med kravet att rådet ska kontrollera huruvida en behörig myndighets beslut är tillräckligt klart för att fastställa i) den berörda personens eller gruppens identitet och ii) ett möjligt samband (som anges i artikel 1.2 i gemensam ståndpunkt 2001/931) mellan den berörda personen eller gruppen och terroristhandlingar som definieras i artikel 1.3 i denna gemensamma ståndpunkt.⁶⁹ Punkterna 131 respektive 132 avser tribunalens tidigare konstateranden att rådet faktiskt åberopat uppgifter som det självt inhämtat samt omfattningen av den rättsliga översynen.

73. Jag finner därför inget i dessa punkter som stöder uppfattningen att tribunalen krävde att rådet skulle känna till samtliga faktiska omständigheter på grundval av vilka ett beslut har fattats av en behörig myndighet i ett tredjeland. När de läses tillsammans med andra delar av den överklagade domen (i synnerhet punkterna 103, 106 och 110) står det faktiskt klart att tribunalen endast (och med rätta) fann att rådet inte kan åberopa en behörig myndighets beslut utan att känna till de faktiska skälen som det beslutet grundades på. Som tribunalen anförde i punkt 114 i den överklagade domen ska rådet som faktisk grund för sin bedömning utgå från de beslut som har fattats av behöriga myndigheter, vilka har beaktat de närmare omständigheterna och beslutat utifrån dessa, för att därefter kontrollera att dessa omständigheter utgör "terroristhandlingar" och att den berörda gruppen är en "grupp" i den mening som avses i gemensam ståndpunkt 2001/931.

74. Jag anser slutligen att rådets femte argument inte kan utgöra stöd för dess andra grund för överklagandet enligt vilken det var fel av tribunalen att inte fastställa att de amerikanska myndigheternas beslut utgjorde tillräcklig grund för att uppta Hamas i förteckningen. Detta argument avser de möjliga följderna av tribunalens logik. Emellertid har rådet som jag redan förklarat missförstått den relevanta delen i den överklagade domen.

75. Det faktum att ett beslut av en behörig myndighet som åberopas av rådet inte har angripits vid en nationell domstol befriar i vart fall inte rådet från dess skyldighet att vid åberopande av det beslutet se till att tillämpliga villkor enligt artiklarna 1.4 och 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931 uppfylls och att lämna en vederbörlig motivering.

76. Jag tillbakavisar därför argumenten till stöd för den andra grunden för överklagandet.

Den tredje grunden för överklagandet

77. Rådets tredje grund för överklagandet är att det var fel av tribunalen att inte fastställa att Hamas kunde behållas i förteckningen på grund av förbudsbeslutet i Förenade kungariket från 2001. Denna grund för överklagandet motsvarar den tredje grunden för överklagandet i målet rådet mot LTTE.

78. Rådets första argument är att tribunalen i tidigare mål redan godtagit att samma beslut är ett beslut av en behörig myndighet i den mening som avses i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931. Jag anser att det argumentet inte kan utgöra stöd för den tredje grunden för överklagandet. Tribunalen prövade inte uttryckligen det beslutets status. Inte heller framgår det av domskälen (varken uttryckligen eller implicit) att tribunalen hade uppfattningen att förbudsbeslutet i Förenade kungariket från 2001 *inte* var ett beslut av en behörig myndighet. Jag tolkar inte heller punkt 105 i den överklagade domen

⁶⁸ Se också mitt förslag till avgörande i mål C-599/14 P, punkt 99 och där angiven rättspraxis.

⁶⁹ Se även mitt förslag till avgörande i mål C-599/14 P, punkt 80 och där angiven rättspraxis.

på det sättet att tribunalen fann att det beslutet hade upphävts eller inte längre hade någon betydelse. Denna punkt utgjorde en del av tribunalens diskussion beträffande avsaknaden av behöriga myndigheters beslut som prövat och fastställt våldshandlingar som rådet åberopat avseende tiden efter 2004.

79. Rådets andra argument är att tribunalen gjorde sig skyldig till en felaktig rättstillämpning när den fastställde att förbudsbeslutet i Förenade kungariket från 2001 inte var eller inte längre kunde vara ett giltigt beslut i den mening som avses i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 när den fann att rådet borde ha haft tillgång till samtliga omständigheter som ledde till att Home Secretary fattade det beslutet. Jag har samma inställning här som beträffande motsvarande argument i målet rådet mot LTTE.⁷⁰ Jag anser att tribunalen inte alls gjorde något sådant konstaterande. När tribunalen i punkt 101 i den överklagade domen fastställde att förteckningen över våldshandlingar under tiden efter 2004 spelat en avgörande roll för rådets beslut huruvida det var berättigat att behålla Hamas i artikel 2.3-förteckningen riktade tribunalen in sig på huruvida motiveringen hänvisade till behöriga myndigheters beslut i vilka dessa omständigheter prövats. Sådana beslut måste med nödvändighet ha fattats efter dessa omständigheter och kunde därför inte under några omständigheter inbegripa förbudsbeslutet i Förenade kungariket från 2001. Jag har vidare redan förklarat varför jag anser att det är fel av rådet att påstå att tribunalen krävde att rådet skulle ha kännedom om samtliga omständigheter som åberopats av behöriga myndigheter när dessa meddelade förbud mot Hamas.⁷¹

80. I likhet med den tredje grunden för överklagandet i målet rådet mot LTTE ligger det implicit i rådets tredje grund för överklagandet att tribunalen, efter att ha fastställt att rådet inte kunde åberopa förteckningen över våldshandlingar under tiden efter 2004 utan att dessa handlingar hade prövats i beslut av behöriga myndigheter, ändå borde ha funnit att förbudsbeslutet i Förenade kungariket från 2001 (den tredje grunden för överklagandet omfattar inte det amerikanska beslutet) utgjorde en tillräcklig grund för de angripna rättsakterna.

81. Min inställning är den som anges i mitt förslag till avgörande i målet rådet mot LTTE.⁷² Jag anser således att samtidigt som tribunalen godtog att rådet i skälen till rådets rättsakter från juli 2011 till juli 2014 hade angett de första nationella besluten (särskilt förbudsbeslutet i Förenade kungariket från 2001) fann den att rådet endast hade angett att de fortfarande var giltiga.⁷³ Tribunalen drog inte några uttryckliga slutsatser av den omständigheten. Medan rådet felaktigt påstår att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att konstatera att förbudsbeslutet i Förenade kungariket från 2001 inte kunde, eller inte längre kunde, vara ett giltigt beslut av en behörig myndighet är det således mindre klart huruvida tribunalen faktiskt underlät att behandla denna fråga (som uppenbarligen togs upp i målet med hänsyn till Hamas grunder med påståenden om otillräckligt hänsynstagande till hur situationen utvecklats med hänsyn till den tid som förflutit och åsidosättande av motiveringsskyldigheten).⁷⁴

82. Jag delar rådets uppfattning att så snart tribunalen funnit att vissa skäl inte kunde motivera beslutet att låta Hamas kvarstå i förteckningen och därför skulle underkännas borde den ha gått vidare och uttryckligen prövat de andra skälen och kontrollerat huruvida åtminstone något av dessa skäl i sig var tillräckligt som grund för beslutet.⁷⁵ Endast om inte heller dessa skäl var tillräckligt precisa och konkreta för att kunna ligga till grund för att låta upptagandet i förteckningen kvarstå kunde de

70 Se, i synnerhet, punkterna 116–126 i mitt förslag till avgörande i mål C-599/14 P.

71 Se punkt 73 ovan.

72 Se punkterna 117–123 i mitt förslag till avgörande i mål C-599/14 P.

73 Punkt 103 i den överklagade domen. Se också punkterna 100 och 119.

74 Se punkterna 79 och 80 i den överklagade domen.

75 Dom av den 28 november 2013, Europeiska unionens råd mot Manufacturing Support & Procurement Kala Naft (C-348/12 P, EU:C:2013:776, punkt 72 och där angiven rättspraxis).

angripna rättsakterna ogiltigförklaras. Tribunalen underlät emellertid här att göra denna prövning. Tribunalens motivering begränsades i huvudsak till konstaterandet av en faktisk omständighet, det vill säga att rådet endast hänvisade till de tidigare nationella besluten och angav att de fortfarande var giltiga. Av det skälet ska den tredje grunden godtas och tribunalens dom upphävas.

83. Enligt artikel 61 första stycket andra meningen i stadgan för EU-domstolen kan domstolen på grund av processläget i förevarande mål lyckligtvis slutligt avgöra målet. I samband med de fjärde och sjätte grunderna har Hamas gjort gällande att rådet endast angav en rad faktiska omständigheter och påstod att de nationella besluten fortfarande var giltiga. Hamas kritiserade rådet för att inte i tillräcklig mån ha tagit hänsyn till hur situationen utvecklats ”med hänsyn till den tid som förflutit”. Hamas anmärkte också på att rådet inte angav vilka omständigheter i dessa nationella beslut som det lade Hamas till last.

84. Jag har på ett annat ställe i detta förslag och i mitt förslag till avgörande i målet rådet mot LTTE förklarat varför jag anser att tribunalen med rätta fastslog att rådet när det beslutade att behålla Hamas i artikel 2.3-förteckningen (i sin motivering) inte kunde åberopa en förteckning över nya handlingar som inte hade bedömts och fastställts i behöriga myndigheters beslut. Då återstår frågan huruvida det var tillräckligt att i motiveringen till de angripna rättsakterna ange antingen att de första besluten av de behöriga myndigheterna (i synnerhet Förenade kungarikets förbudsbeslut från 2001) fortfarande var giltiga eller (endast) att ett beslut fattats av en behörig myndighet.

85. På grund av skäl som jag redan anfört, i synnerhet i punkterna 77–91 i mitt förslag till avgörande i målet rådet mot LTTE, anser jag att detta inte var tillräckligt. Min slutsats är därför att de angripna rättsakterna ska ogiltigförklaras av den orsaken.⁷⁶ Under dessa förhållanden är det inte nödvändigt att pröva övriga grunder som Hamas åberopat i första instans.

Efterskrift

86. Både Hamas ansökan i första instans och rådets förevarande överklagande handlade väsentligen om procedurfrågor snarare än sakfrågor. När jag framlägger mina slutsatser avstår jag medvetet från att uttala någon uppfattning beträffande sakfrågan huruvida det agerande som läggs Hamas till last som bedömts och fastställts i beslut av behöriga myndigheter utgör skäl till att uppta och/eller behålla den gruppen och/eller dess grenar i artikel 2.3-förteckningen. Detta förslag ska därför uppfattas så att det uteslutande avser upprätthållande av rättsstatsprincipen, iakttagande av ett korrekt rättsförfarande och rätten till försvar.

Förslag till avgörande

87. Mot bakgrund av det ovan anförda föreslår jag att domstolen ska besluta följande:

- Bifalla överklagandet av Europeiska unionens råd.
- Upphäva tribunalens dom i mål T-400/10.
- Ogiltigförklara rådets beslut 2010/386/Gusp av den 12 juli 2010, beslut 2011/70/Gusp av den 31 januari 2011, beslut 2011/430/Gusp av den 18 juli 2011 om uppdatering av förteckningen över personer, grupper och enheter som omfattas av artiklarna 2, 3 och 4 i gemensam ståndpunkt 2001/931/Gusp om tillämpning av särskilda åtgärder i syfte att bekämpa terrorism, beslut 2011/872/Gusp av den 22 december 2011, beslut 2012/333/Gusp av den 25 juni 2012,

⁷⁶ Till den del vissa av dessa rättsakter rör den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken grundas domstolens behörighet att göra detta på artikel 24.1 FEU och artikel 275 andra stycket FEUF.

beslut 2012/765/Gusp av den 10 december 2012, beslut 2013/395/Gusp av den 25 juli 2013, beslut 2014/72/Gusp av den 10 februari 2014 och beslut 2014/483/Gusp av den 22 juli 2014 om uppdatering av förteckningen över personer, grupper och enheter som omfattas av artiklarna 2, 3 och 4 i gemensam ståndpunkt 2001/931/Gusp om tillämpning av särskilda åtgärder i syfte att bekämpa terrorism och om upphävande av besluten 2011/430, 2011/872, 2012/333, 2012/765, 2013/395 respektive 2014/72, i de delar de berör Hamas (inklusive Hamas-Izz al-Din al-Qassem).

- Ogiltigförklara rådets genomförandeförordningar (EU) nr 610/2010 av den 12 juli 2010, nr 83/2011 av den 31 januari 2011, nr 687/2011 av den 18 juli 2011, nr 1375/2011 av den 22 december 2011, nr 542/2012 av den 25 juni 2012, nr 1169/2012 av den 10 december 2012, nr 714/2013 av den 25 juli 2013, nr 125/2014 av den 10 februari 2014 och nr 790/2014 av den 22 juli 2014 om genomförande av artikel 2.3 i förordning (EG) nr 2580/2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism och om upphävande av genomförandeförordningarna (EU) nr 1285/2009, nr 610/2010, nr 83/2011, nr 687/2011, nr 1375/2011, nr 542/2012, nr 1169/2012, nr 714/2013 respektive nr 125/2014, i de delar de berör Hamas (inklusive Hamas-Izz al-Din al-Qassem).
- Besluta enligt artiklarna 138.3 och 184.1 i domstolens rättegångsregler att rådet ska bära sina egna rättegångskostnader och ersätta två tredjedelar av Hamas rättegångskostnader (inklusive Hamas-Izz al-Din al-Qassem) som uppkommit i detta överklagande.
- Besluta enligt artiklarna 138.3 och 184.1 i domstolens rättegångsregler att Hamas (inklusive Hamas-Izz al-Din al-Qassem) ska bära sina egna återstående rättegångskostnader som uppkommit i detta överklagande.
- Besluta enligt artiklarna 138.1 och 184.1 i domstolens rättegångsregler att rådet ska bära sina egna rättegångskostnader och ersätta Hamas (inklusive Hamas-Izz al-Din al-Qassem) rättegångskostnader i första instans.
- Besluta enligt artiklarna 140.1 och 184.1 i domstolens rättegångsregler att den franska regeringen och Europeiska kommissionen ska bära sina egna rättegångskostnader.